

Postanowienie z 7 grudnia 2004 r., Ts 99/04
**NIEDOPUSZCZALNOŚĆ PRZYWRÓCENIA TERMINU DO WNIESIENIA
SKARGI KONSTYTUCYJNEJ**

Rodzaj postępowania: wstępna kontrola skargi konstytucyjnej Inicjator: osoba fizyczna	Skład orzekający: 3 sędziów	Zdania odrębne: 0
--	--------------------------------	----------------------

8 maja 2004 r. pani S. wniosła skargę konstytucyjną, kwestionując zgodność z Konstytucją kilku przepisów kodeksu pracy. Ostatecznym orzeczeniem w jej sprawie wydanym na podstawie zaskarżonych przepisów było postanowienie Sądu Najwyższego, które doręczono jej 4 lutego 2004 r. Według art. 46 ust. 1 ustawy o TK termin do wniesienia skargi konstytucyjnej, liczony od doręczenia osobie skarżącej ostatecznego orzeczenia, wynosi trzy miesiące. W przypadku pani S. termin ten został więc przekroczony.

Skarżąca zwróciła się do Trybunału o przywrócenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Instytucja przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej przewidziana jest w art. 168-172 kodeksu postępowania cywilnego. Przepisy tego kodeksu stosuje się w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym „odpowiednio” (art. 20 ustawy o TK).

W ramach wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej (art. 36 i 49 ustawy o TK), [postanowieniem z 29 września 2004 r.](#) (sygn. jw.) Trybunał Konstytucyjny w składzie jednoosobowym odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, uzasadniając to przede wszystkim przekroczeniem ustawowego terminu do wniesienia skargi, który zgodnie ze stałą linią orzecznictwa TK jest terminem prawa materialnego, dlatego nie mógł zostać przywrócony.

W omawianym postanowieniu z 7 grudnia 2004 r., wydanym w wyniku rozpoznania zażalenia skarżącej, Trybunał w składzie trzyosobowym podtrzymał stanowisko wyrażone w poprzednim postanowieniu.

ROZSTRZYGNIECIE

Trybunał nie uwzględnił zażalenia na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

GŁÓWNE TEZY UZASADNIENIA

1. Nie można traktować skargi konstytucyjnej jako kolejnego po apelacji i kasacji środka zaskarżenia w toku instancji. Skarga konstytucyjna ma charakter nadzwyczajnego środka ochrony naruszonych wolności lub praw o charakterze konstytucyjnym; dopuszczalność jego wniesienia zależy od spełnienia szeregu przesłanek określonych zarówno w Konstytucji i ustawie (por. art. 79 ust. 1 Konstytucji). Określony w art. 46 ust. 1 ustawy o TK

termin do wniesienia skargi konstytucyjnej ma taki sam charakter, jaki mają na przykład terminy do dochodzenia praw o charakterze majątkowym w prawie cywilnym.

2. Stosunkowo krótki termin do wniesienia skargi konstytucyjnej ma związek z dwiema istotnymi cechami tego środka prawnego. Po pierwsze, skarga konstytucyjna służy ochronie aktualnie naruszonych wolności lub praw konstytucyjnych, co wyklucza wnoszenie jej w czasie, gdy naruszenie uległo już dezaktualizacji. Po drugie, skarga konstytucyjna ma charakter subsydiarny, z czym wiąże się konieczność uprzedniego wyczerpania przysługujących skarżącemu środków prawnych. Konsekwencją spełnienia tej przesłanki jest znaczny na ogół upływ czasu od momentu wystąpienia naruszenia wolności lub prawa skarżącego do momentu, w którym dopuszczalne jest wniesienie skargi konstytucyjnej. Ten upływ czasu może prowadzić do sytuacji, w której trudno będzie zasadnie twierdzić o istnieniu aktualnego naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności.

Przepisy Konstytucji i ustawy o TK

Konstytucja

Art. 79. 1. Każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

Ustawa o TK

Art. 20. W sprawach nie uregulowanych w ustawie do postępowania przed Trybunałem stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 36. 1. Wniosek [...] prezes Trybunału kieruje do wyznaczonego przez siebie sędziego Trybunału w celu wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym.

2. Jeżeli wniosek nie odpowiada warunkom formalnym, sędzia Trybunału wzywa do usunięcia braków w terminie 7 dni od daty zawiadomienia.

3. Gdy wniosek jest oczywiście bezzasadny lub braki nie zostały usunięte w określonym terminie, sędzia Trybunału wydaje postanowienie o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu.

4. Na postanowienie w sprawie nienadania wnioskowi dalszego biegu wnioskodawcy przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia.

5. Trybunał, na posiedzeniu niejawnym, postanowieniem pozostawia bez rozpoznania zażalenie wniesione po upływie terminu określonego w ust. 4.

6. Po stwierdzeniu, że zażalenie zostało wniesione w terminie, prezes Trybunału kieruje je do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym przez Trybunał i wyznacza termin rozpoznania.

7. Trybunał, uwzględniając zażalenie, kieruje sprawę do rozpoznania na rozprawie. Na postanowienie o nieuwzględnieniu zażalenia nie przysługuje środek odwoławczy.

Art. 46. 1. Skarga konstytucyjna, zwana dalej "skargą", może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Art. 49. Skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu; art. 36 stosuje się odpowiednio.